

Sygn. akt **XI Ka 619/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Kurczewska – Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Ewa Bogusz - Patyra

SO Elżbieta Kowalska

p.o. Protokolanta Wojciech Czajkowski

przy udziale Prokuratora Marty Kowalskiej

po rozpoznaniu dnia 26 listopada 2015r.

sprawy **J. W.** urodzonego (...) w P. s. J. i B. z d. G.

T. W. urodzonego (...) w P. s. J. i B. z d. G.

oskarżonych o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 6 marca 2015r. sygn. akt **II K 353/14**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym eliminuje art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k.;

2. przyjmuje że zwolnienie od opłat dotyczy obu instancji;

II w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych adwokata S. L. – Kancelaria Adwokacka w P. oraz adwokat A. B. – Kancelaria Adwokacka w L. po 516,60 (pięćset szesnaście) złotych 60 groszy tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Ewa Bogusz - Patyra Magdalena Kurczewska-Śmiech Elżbieta Kowalska

XI Ka 619/15

UZASADNIENIE

J. W. i T. W. zostali oskarżeni o to, że: w dniu 11 lutego 2014 roku w P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie D. B. (1) w ten sposób, że zadając mu uderzenia pięściami po twarzy i głowie zabrali w

celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) z kartą SIM o wartości 300 zł, portfel skórzany, pieniądze w kwocie 10 zł, dowód osobisty, kartę bankomatową, czym spowodowali straty o wartości 340 zł na szkodę D. B. (1), powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w obrębie twarzy i rąk, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, narażając na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym zarzucanego mu czynu J. W. dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy za podobne przestępstwo umyślne popełnione w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego II Wydziału Karnego w Puławach z dnia 4 kwietnia 2007 r. Sygn. VI K 68/08 za czyn z art. 158 § 1 k.k. i inne, który to wyrok objęty był wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego II Wydziału Karnego w Puławach sygn. II K 250/08 z dnia 27 stycznia 2009 r., którą to karę odbywał w okresach od 21.03.2005r. – 13.06.2005r., 02.03.2006r. – 01.06.2006r., 06.06.2007r. – 12.09.2009r., natomiast T. W. zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat 6 miesięcy, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach II Wydział Karny z dnia 18.05.2006r. w sprawie II K 71/06 z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i inne na krę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach 7.12.2005r. – 22.11.2006r., 22.07.2007r. – 6.02.2010r.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 6 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Puławach oskarżonych: T. W. i J. W. uznał za winnych dokonania zarzucanego im czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 2 k.k. wymierzył każdemu z nich karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 12 lutego 2014 r. do 12 maja 2014r.; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. L. w P. kwotę 1033,20 złotych (tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) brutto tytułem wykonanej z urzędu obrony, która w żadnej części nie została opłacona przez stronę; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. Z. w P. kwotę 1033,20 złotych (tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) brutto tytułem wykonanej z urzędu obrony, która w żadnej części nie została opłacona przez stronę; na zasadzie art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił każdego z oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, z których poniesione wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca J. W., zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucił mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na:

- dokonaniu oceny ujawnionego materiału dowodowego w sposób sprzeczny z art. 7 k.p.k., tj. w sposób przekraczający granicę swobody oceny materiału dowodowego i ocenieniu go w sposób dowolny;

- naruszenie prawa materialnego, polegające na przyjęciu w kwalifikacji prawnej skazania, że przestępstwo kradzieży określone w art. 278 § 5 w zw. z art. 278 § 1 k.k. pozostaje w zbiegu kumulatywnym z art. 280 § 1 k.k., podczas gdy jest to pomijalny zbieg przepisów.

Mając powyższe na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, uznaniu, że oskarżony J. W. dopuścił się popełnienia czynu określonego w art. 157 § 2 k.k. i orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Puławach do ponownego rozpoznania.

Z kolei obrońca T. W., zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na niewłaściwym przyjęciu i tendencyjnym uzasadnieniu, że materiał zgromadzony w sprawie przekonuje,

że oskarżony T. W. działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. dokonał rozboju na osobie D. B. (1) w ten sposób, że spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w obrębie twarzy i rąk, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, narażając przy tym wymienionego na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. i zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy, portfel skórzany, pieniądze w kwocie 10 złotych oraz dowód osobisty i kartę bankomatową ogólnej wartości 340 złotych w sytuacji gdy na przyjęcie takiej wersji zdarzeń nie pozwalały dowodowy ujawnione w sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje, co do istoty, nie zasługiwały na uwzględnienie. W wyniku ich rozpoznania Sąd odwoławczy dokonał jednak korekty zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kwalifikacji prawnej przypisanego czynu.

Obaj skarżący we wniesionych apelacjach wskazali na naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisu art. 7 k.p.k., zaś obrońca oskarżonego T. W. również art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mające, w ich ocenie, wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Zdecydowana większość argumentacji przytoczonej na poparcie zarzutów sformułowanych przez skarżących musi zostać oceniona jako nietrafna. Analiza akt sprawy, w tym uzasadnienia zaskarżonego wyroku, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż Sąd Rejonowy – co do zasady – w sposób prawidłowy ocenił zgromadzony materiał dowodowy oraz poczynił trafne ustalenia faktyczne w kwestii w sprawie kluczowej, a mianowicie udziału obu oskarżonych w rozboju dokonanym na osobie D. B. (1). Stanowisko w zakresie przypisania oskarżonym sprawstwa zarzuczonego im czynu, Sąd pierwszej instancji wyczerpująco umotywowował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. Zaprezentowany tam tok rozumowania jest jasny i nie zawiera błędów natury logicznej, czy faktycznej. Jako taki spotyka się z aprobatą Sądu odwoławczego. Charakter zaś nieprawidłowości stwierdzonej w toku kontroli odwoławczej, o której będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia, pozwalał zaś na jej konwalidację na tym etapie postępowania.

Podnoszone przez obrońców zarzuty wraz argumentacją zawartą w uzasadnieniu apelacji, nie podważają dokonanej przez sąd oceny dowodów jak też dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Przechodząc do konkretnych zarzutów apelujących stwierdzić należy, iż nie mają racji skarżący twierdząc, iż materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie nie daje podstaw do przypisania oskarżonym przestępstwa rozboju. Materiał ten bowiem jest kompletny oraz wyczerpujący i pozwala na przypisanie im winy. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków prowadzą do jedyne logicznego wniosku, a mianowicie, iż oskarżeni są sprawcami przypisanego im przestępstwa.

Sąd orzekający prawidłowo swoje rozstrzygnięcie w głównej mierze oparł na zeznaniach pokrzywdzonego D. B. (1) oraz świadka D. N..

Już tylko z zeznań wskazanych świadków, które w realiach sprawy Sąd Rejonowy w pełni trafnie obdarzył wiarygodnością, wynika bezspornie, iż oskarżeni dokonali przestępstwa rozboju na osobie pokrzywdzonego. W świetle już tylko tych dowodów nie ma co do tego wątpliwości. Nie można tracić z pola widzenia faktu, iż napastnicy nie działali przeciw zaskoczenia. Przed zdarzeniem, pokrzywdzony oraz oskarżeni wspólnie spożywali alkohol.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż okoliczność akcentowana przez obrońcę osk. J. W. co do tego, iż wszyscy uczestnicy spotkania znajdowali się pod znacznym działaniem alkoholu i w związku z tym mają daleko idące trudności związane z zapamiętywaniem i odtworzeniem przebiegu zdarzenia na uwzględnienie nie zasługiwała. Sąd Okręgowy dostrzega, iż wszystkie osoby posiadające wiedzę odnośnie przebiegu zdarzenia znajdowały się pod wpływem alkoholu, uzasadniającą szczególną ostrożność przy ocenie ich relacji. Nie sposób jednak zaakceptować poglądu, iż świadkowie zdarzenia mają, a z pewnością powinni mieć, daleko idące trudności związane z zapamiętywaniem i odtworzeniem

przebiegu zdarzenia. Opisywane przez świadków zdarzenie, jakkolwiek rozgrywające się dość dynamicznie, nie miało skomplikowanego charakteru, a role osób biorących w nim udział były łatwe do wychwycenia i zapamiętania, a następnie odtworzenia. O ile więc D. B. (2) swoją relację ogranicza wyłącznie do tych elementów zdarzenia, które stały się jego udziałem, to ta relacja analizowana kompleksowo – w konfrontacji z pozostałymi dowodami uznanymi za wiarygodne – a w szczególności zeznaniami świadka D. N., który dość precyzyjnie przedstawił przebieg zdarzenia, opisał role poszczególnych sprawców, słusznie doprowadziła Sąd Rejonowy do wniosków skonkretyzowanych w dyspozytywnej części wyroku. Są one logiczną i konieczną konsekwencją prawidłowej oceny dowodów. Zeznania D. N. w sposób prawidłowy odzwierciedlają rzeczywistość, stąd też prawidłowo uczynił Sąd Rejonowy opierając się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego.

Twierdzenie jakoby stan nietrzeźwości obniżał zdolności percepcyjne świadka D. N. oraz pokrzywdzonego na tyle, że nie byli oni w stanie w sposób wiarygodny przedstawić okoliczności zdarzenia prowadziłyby do wybiórczej oceny tych dowodów, skoro relacja tych osób w pozostałym zakresie, tj. co do czasu, miejsca i biorących w nim udział osób jest w pełni wiarygodna, czego nie kwestionuje skarżący.

Okolicznością znamioną jest przy tym to, że uzasadniając istnienie rzekomo zasadniczych rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego oraz świadka D. N. obrońca oskarżonego J. W. skoncentrował się nie na wykazywaniu takowych lecz na uwypukleniu tego rodzaju relacji płynących z zeznań tych osób, które nie dotyczą bezpośrednio zdarzenia będącego przedmiotem osądu, a mają drugorzędny charakter.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego J. W. zeznania świadka Ł. K., który nie widział momentu wyjmowania portfela i telefonu komórkowego z kieszeni D. B. (1), nie podważają prezentowanej przez pokrzywdzonego wersji zdarzenia, skoro relacja tego świadka, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy była ukierunkowana na umożliwienie oskarżonemu uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego T. W. rola tego oskarżonego nie sprowadzała się wyłącznie do interweniowania w sytuacji awantury jaka powstała pomiędzy pokrzywdzonym a osk. J. W.. Co prawda z zeznań pokrzywdzonego wynika, iż po uderzeniu go pięścią w twarz przez oskarżonego J. W., zaczął on zasłaniać się przed kolejnymi ciosami, stąd też nie mógł dokładnie powiedzieć kto go bił, to z zeznań świadka D. N., będącego na miejscu zdarzenia wynika, iż po tym uderzeniu doszedł do nich drugi z łysych braci i razem zaczęli bić pokrzywdzonego. Zeznania te wprost wskazują na czynny udział T. W. w przedmiotowym zajściu. Sąd odwoławczy nie podziela twierdzeń, obrońcy, iż skoro pokrzywdzony nie widział kto go konkretnie bije, a szczególnie kto zabiera mu portfel i telefon, to okoliczność ta winna skutkować niemożnością przypisania oskarżonemu T. W. winy. W realiach niniejszej sprawy napastnikom można i należy przypisać zamiar zarówno pobicia jak też zaboru mienia pokrzywdzonemu. Fakt, iż jeden z nich przeszukiwał pokrzywdzonemu kieszenie świadczy o podziale ról pomiędzy nimi a nie o tym, iż tylko tej jednej osobie można realnie przypisać dokonanie przestępstwa rozboju na osobie D. B. (1). Podzielić przy tym należy stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, iż sprawca wypełnia znamiona przestępstwa określonego w treści art. 280 k.k., nie tylko wtedy, kiedy przystępując do użycia przemocy ma z góry powzięty zamiar zaboru mienia, ale również wtedy, kiedy zamiaru takiego nie miał, ale w trakcie rozpoczęcia użycia środków wskazanych w art. 280 k.k. zamiar ten się wykrystalizował i poprzedzał zabór rzeczy (zob. wyrok z dnia 17 listopada 2010r., II AKa 310/10, LEX nr 677938).

W tej sytuacji ocena materiału prowadząca do przypisania oskarżonym sprawstwa w zakresie przestępstwa rozboju nie może zostać skutecznie podważona.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie wykazała również, aby Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Taki zarzut może być skutecznie postawiony tylko wtedy, kiedy fakty uznane za udowodnione nie znajdują odzwierciedlenia w wynikach postępowania dowodowego albo też, z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego Sąd wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania. Żaden z tych dwóch przypadków nie wchodzi w grę w omawianym przypadku. Rekonstrukcja zdarzenia będącego przedmiotem osądu wynika bowiem wprost z materiału dowodowego, na którym zostało oparte rozstrzygnięcie. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków, o których była mowa powyżej,

jak również protokołu okazania znajdującego się na k. 47-48, wprowadzonego w sposób prawidłowy do procesu, którego treści co prawda Sąd Rejonowy nie przeanalizował, to dowód ten mając na względzie jego treść, wpisuje się w całość zebrań w sprawie materiału dowodowego, oczywistym jest, iż oskarżeni są sprawcami rozboju dokonanego na osobie D. B. (1).

Bez błędnie dokonana rekonstrukcja przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem osądu znalazła swoje odzwierciedlenie w prawidłowym opisie czynu przypisanego oskarżonemu oraz we właściwej jego kwalifikacji prawnej, za wyjątkiem przyjęcia realizacji znamion występku z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k.

W przypadku popełnienia przestępstwa rozboju nie dochodzi do kumulatywnego zbiegu tych przepisów i nie jest on niezbędny dla oddania zawartości kryminalnej zachowania sprawcy tego rodzaju przestępstwa dokonującego zaboru dowodu osobistego i karty bankomatowej. Przepis art. 280 k.k. mówi o "kradzieży" przy użyciu środków wymienionych w jego paragrafie pierwszym lub drugim, a więc obejmuje wszystkie postaci kradzieży. Dochodzi więc do sytuacji, w której przepis art. 280 k.k. pochłania wszystkie znamiona przestępstwa z art. 278 k.k. i art. 275 § 1 k.k. To zaś skutkować musi zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013 r., III KK 347/12, publ. LEX nr 1312524; wyrok Sądu wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 października 2006 r., II AKa 99/06, publ. LEX nr 283411). Dokonanie zaboru mienia w postaci telefonu komórkowego z kartą SIM i portfela wraz zawartością pieniędzy oraz dowodu osobistego i karty bankomatowej, po uprzednim wzięciu udziału w pobiciu z narażeniem ofiary na bezpośrednio niebezpieczeństwo naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na czas poniżej siedmiu dni realizuje znamiona przestępstw z art. art. 280 § 1 k.k., 158 § 1 k.k. Sąd konieczność poprawienia kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w sposób wskazany w punkcie pierwszym części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego, co zresztą podnosi we wniesionym środku odwoławczym obrońca oskarżonego J. W..

Zaskarżony wyrok jest również prawidłowy w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Jednocześnie w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. kara rażąco niewspółmierna, to taka kara, która nie daje się zaakceptować z powodu różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (wyroki: SA w Krakowie z dnia 14.XI 2005 r. w sprawie II AKa 165/05 – KZS 2005/10/32, SA we Wrocławiu z dnia 30 V 2003 r. w sprawie II AKa 163/03 – OSA 2003/11/113). Taka sytuacja nie zachodzi w omawianej sprawie.

Wymiar i rodzaj orzeczonych kar świadczy o tym, że Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, w tym także łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostował wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 k.k. Zarówno uprzednia karalność oskarżonych jak i ilość prawomocnych skazań, działanie w warunkach recydywy, czynią w pełni uprawnionym stwierdzenie, że tylko wymierzenie kary surowej i dolegliwej może osiągnąć należyty efekt wychowawczy i uświadomić oskarżonym nieopłacalność łamania porządku prawnego. Tym samym dolegliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nie razi swoją surowością w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k., a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części wyroku na korzyść oskarżonych.

Rozstrzygnięcie przyjmujące, że zwolnienie od opłat dotyczy obu instancji nastąpiło na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1997 r. o opłatach w sprawach karnych.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wobec tego, że w toku postępowania odwoławczego oskarżeni byli reprezentowani przez obrońców wyznaczonych z urzędu należało zasądzić od Skarbu Państwa na ich rzecz wynagrodzenie za udzieloną pomoc prawną na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz.1348 z 2002 r. ze zm.).

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych i ustaleniu, że wydatki obciążają Skarb Państwa zapadło w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k., gdyż w ocenie Sądu Okręgowego sytuacja materialna oskarżonych nie pozwala na uiszczenie przez nich tych należności.

Ewa Bogusz-Patyra Magdalena Kurczewska-Śmiech Elżbieta Kowalska